

som nu findes i § 2. Det har dog ikke dristet sig dertil, men har ment i Stedet for at burde søge at give Indenrigsministeren en Bemyntigelse til, forsaavidt det senere fandtes nødvendigt at optage endnu flere Bände under Paragrafens Forskrift, da at kunne bestemme dette ved administrativ Foranstaltning. Det har i saa Henseende glædet mig at høre nogle af de Udtalelser, der ere faldne i Dag, hvorefter ærede Medlemmer kunde ønske, at en stor Del af de her hen hørende Detailbestemmelser, i Stedet for at optages i en Lov, bleve staaede fast ved en Vedtægt. Ved Flertallets Forslag under Nr. 5 til § 2 gjøres der nemlig i alt Fald et lille Skridt hen i den Retning, og jeg haaber saaledes, at ærede Medlemmer ville finde, at Forslaget under Nr. 5 tilbøielig tilfredsstiller den af dem udtalte Anskuelse. — De to Endringsforslag under Nr. 1 og Nr. 4 gaa, som den ærede Formand bemærkede, ud paa rene Redaktionsændringer. Til Lovforslagets tre sidste Paragrafer har Udvalgets Flertal derhos ikke fundet Anledning til at stille noget Endringsforslag, men tilraader at vedtage dem, som de foreligge, og jeg skal derfor hermed slutte, idet jeg paany anbefaler Flertallets Endringer.

Brinck-Seidelin: Med Hensyn til de af mig under Nr. 3 og 6 stillede Endringsforslag om at lade §§ 1 og 2 udgaa af Lovforslaget kan jeg ganske henholde mig til de Betragtninger, som jeg i Betænkningen særlig har knyttet til disse tvende Paragrafer. Jeg skal derfor kun tillade mig nogle Berigtigelser med Hensyn til det af Flertallet i Udvalget Anførte. — I et af mine tidligere Foredrag paaviste jeg allerede, at det maatte hero paa en fuldstændig Misforstaaelse fra det ærede Flertals Side, naar det i Betænkningen har udtalt, at Brugten af Slynderfnorvaad efter Lovens af 29de December 1857 var forbudt i de laaseede Bände. Dette er ikke Tilfældet; Lovens af 1857 indeholder ikke et Ord derom. Den indeholder ganske vist i sin § 19. et meget

strengt Forbud, men det var et Forbud imod Aalevaadffiskeri, et Forbud, der endog var saa strengt, at man ikke en Gang maatte færdes med et saadant Vaad i en Vaad eller opstille det til Lørring ved Stranden. Altsaa: Lovens af 29de December 1857 indeholdt ikke et Ord, der gik ud paa at forbyde Brugten af Slynderfnorvaad i de da fritagne, laaseede Bände. Men deraf fremgaar, tror jeg, klart, som tidligere af mig anført, at saadanne Vaad heller ikke kunne gjøre Skade. — Det ærede Flertal har endvidere i Betænkningen udtalt den Mening, at Fiskeriet skulde være i Aftagende i Limfjorden. Dette har jeg imidlertid allerede tidligere belyst, og jeg behøver altsaa ikke at komme nærmere ind derpaa. — Det ærede Flertal har ligeledes ment, at Slynderfnorvaadffiskeriet fortrængte Medgarnsfiskeriet. Dertil skal jeg kun bemærke, at Beretningerne fra Kontroløren for Limfjordsfiskeriet slet ikke konstatere noget Saadant. Ivertimod vil man, naar man f. Ex. efterser Beretningen for 1866—67 og for 1869—70, finde, at Udbyttet af Medgarnsfiskeriet i 1866—67 udgjorde 8,866 Rbd., medens det i 1869—70 udgjorde 10,949 Rbd., hvad der ikke vidner om, at det er blevet fortrængt, men ivertimod om, at det er i Fremgang, siden der er blevet givet fuldstændig Fiskefrihed med Hensyn til Slynderfnorvaad. — I det Hele taget staar efter min Formening Slynderbestandens Aftagen og Aftagen i Limfjorden slet ikke i Forbindelse med Fiskeriet i Limfjorden, men den beror ligefrem paa Naturforholdene, idet Limfjorden er aaben i begge Enden, er aaben til to forskjellige Have, saaledes at der ofte finder en meget stærk Strømgang Sted gennem Fjorden, hvortil kommer, at den langt overveiende Del af Slynderbestanden slet ikke yngler i Limfjorden, men vandrer derind fra Havet. — Den „grundige Undersøgelse“, der skal have fundet Sted med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, ligesom ogsaa den Gæsthemighed, der skal være tilstede iblandt Fiskeribefolkningen oppe ved Limfjorden, har jeg allerede belyst i mine tidligere